

יום סְפֵק הגדול

אזהרה רקש

תרגום: נעה שביט

המטלה: כתבו חיבור שכותרתו "מה מסמל
עבורי יום סמק הגדול".
מהו יום סמק הגדול? כיצד השתנה החג
בשנה שחלפה מאז עזבו החיזורים? הסבירו
ונמקו תוך שימוש בחוויות אישיות מהפלישה
החיזרית. ניתן לצרף ציורים או תמונות
כאוות נפשכם.
החיבורים ישלחו לתחרות החיבורים של
הוועדה הארצית לכמוסת הזמך בושינגטון
הבירה. החיבור הנבחר ייקבר בכמוסת הזמך
הלאומית, וייחשף בעוד מאה שנים.
על החיבור למנות חמישה עמודים לכל
הפחות.

תשר טוצ'י
חטיבת הביניים ע"ש דניאל לנדרי
כיתה ח'

מה מסמל עבורי יום סמק הגדול

זה היה ב"יום המעבר".
צריך לשים מירכאות? פעם לא הייתי שמה מירכאות, אבל
הפכו את "יום המעבר" לחג לאומי וזה, אז נראה לי שצריך.
מירכאות.
לא משנה.
היה "יום המעבר" וכולם השתגעו לגמרי. אתם בטח זוכרים.
היה בלגן, אנשים רצו עם הסרוויסים היקרים ואלבומי תמונות,
סוחבים אוכל ושתייה, סוחבים את הכלבים והילדים כי הם
שכחו שהכלבים והילדים יכולים לסחוב את עצמם. טירוף.
אני זוכרת שמישהי רצה שם עם מראה, ושחשבתי – למה
להציל מראה? וצפיתי בה רצה ברחוב, מחזיקה את המראה
בשתי ידיים מונפות כאילו היא רודפת אחרי ערפדים. וראיתי
חבורה של אנשים לבנים לבושים כמו אינדיאנים שהציתו
דליקות וזרקו שקיות תה לפתחי הבויב. ואיש אחד החזיק לוח
שחמט מעל הראש כמו מלצר והסתכל מסביבו על המדרכה
וצעק כל הזמן "מישהו ראה רץ שחור?" אני זוכרת שהאל-
סוף־העולם עמד בפניה ליד המכבסה האוטומטית. האל היה
נביא הזעם השכונתי שלנו, ועבד בחנות הדגים הסמוכה. הוא

תמיד לבש שלט דו־צדדי עם פסוקים מהתנ"ך וצעק בכעס על העוברים ושבים כל מיני דברים כמו "סוף הימים מגיע" ו-"פלטת פירות ים ב־\$5.99". עכשיו השלט שלו הכריז רק "אמרתי לכם", והוא נראה יותר מבוהל מאשר כועס. "צדקתי", אמר כשחלפתי על פניו. "בקשר לדגים או לסוף העולם?" שאלתי. הוא התחיל לצעוד איתי.

"שניהם. צריך להחשיב לי את זה, לא? את זה שצדקתי?"
"אני לא יודעת."

"לא חשבתי שיבואו חייזרים", מילמל. "חשבתי שיבואו מלאכים עם חרבות מתהפכות. משהו כזה. רגע! אולי הם בעצם מלאכים! בברית החדשה יש תיאורים של מלאכים די משונים. בספר ההתגלות מוזכר מלאך עם שלושה ראשים וגלגלים." "אני חושבת שהם רק חייזרים, האל", אמרתי. "מצטערת." האל־סוף־העולם נעצר אבל אני המשכתי ללכת. כמה שניות אחר כך הוא צעק אחרי: "היי! ילדה! את צריכה עזרה לקחת משהו? איפה האמא היפה שלך?" "אני בדרך לפגוש אותה עכשיו!" צעקתי. לא הסתכלתי לו בעיניים.

"מזמן לא ראיתי אותה!"

"היא בסדר! אני בדרך אליה!" אמרתי. שיקרתי.

הייתי לבד כי אמא כבר נאספה לחללית באמצעות איתותים מהשומה על הצוואר שלה. נשארנו רק אני והחתולה שלי, ואני חייבת להודות שלא הרגשתי מי יודע מה חיבה כלפי החתולה. בהתחלה סחבתי אותה קצת, אבל היא התפתלה כמו שק מלא דגים אז הורדתי אותה. היא עקבה אחרי כשהלכתי, קופצת בבהלה בכל פעם שמישהו עבר בריצה או צפר במכונית שלו, כלומר כל הזמן. ההתקדמות היתה צעד צעד קפיצה, צעד צעד קפיצה, כאילו היא רוקדת קונְגָה. בסוף הסתכלתי לאחור, ואז מסביב, ולא ראיתי אותה בשום מקום.

בכמוסת הזמן עם התצלומים והעיתונים, והוציאו אותו מאה שנים אחר כך, ועכשיו אתם קוראים אותו באיזה כיסא עם חמש רגליים, מנשנשים לכם כוכב צלוי או משהו. והגיוני שאתם אמורים כבר לדעת הכול על התקופה שלי, אבל מצד שני כשאני חושבת כמה מעט אני יודעת על 1913, נראה לי שאולי כדאי שאבהיר כמה דברים. הסיפור הזה מתחיל ביוני 2013, חצי שנה בערך אחרי שהגיעו החייזרים הבובים. כלומר חצי שנה אחרי שהחייזרים השתלטו פה על הכול, ובערך שבוע אחרי שהם החליטו שלטובת המין האנושי עדיף שכולם יעברו לאיזו מדינה קטנה ונידחת כדי שלא יסתבכו בצרות. בזמנו גרתי בפנסילבניה. פנסילבניה שכנה בצד המזרחי של ארצות-הברית. ארצות-הברית היתה ארץ גדולה שכולם בה לבשו חולצות טריקו מצחיקות ואכלו יותר מדי.

חייתי לבד אחרי שאמא עזבה, ולא רציתי שאף אחד ידע. הצלחתי לנהוג במכונית שלנו למרחקים קצרים בעזרת פחיות שימורי תירס שחיברתי במסמרים לנעליים החגיגיות שלי כדי שאוכל להגיע לדושות. בהתחלה היו לי הרבה תקלות, ואם מישהו פה במקרה הלך על המדרכה בפינת רחוב 49 ופיין בערב של ה-3 במרץ 2013, נא קבלו את התנצלותי.

אבל בסופו של דבר ממש השתפרתי, כאילו ברמה של נהגת מרוצים. אז בזמן שרוב האנשים התפקדו למשגרים הבוביים לקראת המעבר לפלורידה, החלטתי שאני אנהג לשם בעצמי, בלי עזרה מאף אחד. הורדתי הנחיות מהאינטרנט, מה שלא היה קל כמו בעבר כי הבובים כבר התחילו להשבית את הרשת, אבל הדרך נראתה די קלה. באתר היה כתוב שהנסיעה אמורה להימשך שלושה ימים, אבל רוב הנהגים היו פחות טובים ממני, וגם לא חיו על דיאטה של ציפוי עוגות ובירה שחורה כדי שיוכלו לנהוג בלי הפסקה. פילסתי לי דרך בין חבורות אנשים, נדחפתי על פני אישה שנשאה תינוק בתוך קערת פונץ' מקריסטל, ואיש שסחב ארגזים מתפוררים

פיא

בזמנו נראה לי נחמד שתהיה לי קצת חברה לדרך, כי לא ציפיתי לראות אף אחד בימים הקרובים. חשבתי שהכבישים יהיו ריקים, אתם מבינים, כי כולם הרי יצאו במשגרים. מצד אחד צדקתי, ומצד שני טעיתי.

ידעתם שחתולים לא אוהבים לנסוע במכוניות? ממש לא אוהבים, או לפחות שלי לא אהבה. איפסתי את מד המרחק לפני שיצאנו לדרך, כך שאני יודעת שבשלושים ושתיים נקודה שתיים הקילומטרים הראשונים פִּיג ישבה עם הפנים אל החלון האחורי ונהמה. היא נעצה ציפורניים במשענת הראש של מושב הנוסעים, עם גב מקושת ופרווה סמורה.

"תירגעו!" צעקתי, מזגגת בין מכוניות נטושות באמצע הכביש. "אני נהגת ממש טובה!"

היא הפסיקה לנהום ועברה למין רטינה כזאת. אתם יודעים איך חתולים רוטנים. כמו יונים שמעשנות יותר מדי.

"יכולתי להשאיר אותך בבית, בוגדת. היית יכולה לעבור לגור עם הבובים אהובי לך."

לא היתה לי בעיה להסתכל על החתולה תוך כדי נהיגה, אבל יצא שהמכונית נתנה מין קפיצה בגלל חתיכת צמיג שהיתה מוטלת על הכביש ופיג צווחה, זינקה ממשענת הראש, עשתה כמה סיבובים במושב האחורי, דילגה מעל ידית ההילוכים ובסופו של דבר התכרבלה לכדור מתחת לדושת הבלם.

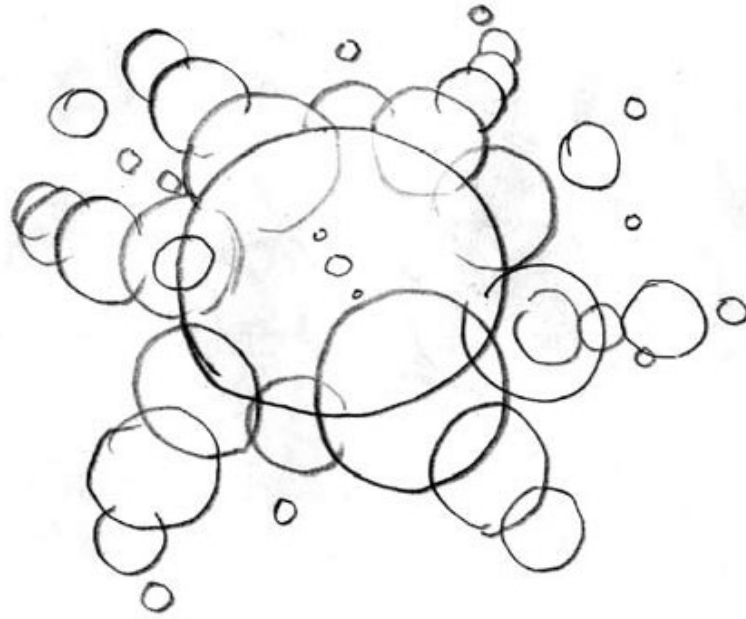
"אוי לא," מילמלתי, ולחצתי בעדינות על הבלמים בתקווה שזה ידרבן אותה לצאת. היא נהמה וניסתה לתקוף את שימורי התירס המחוברים לנעל שלי.

הרמתי מבט לכביש, עקפתי אופנוע נטוש, והסתכלתי בחזרה למטה.

"בחייך, פיג," אמרתי בקול מרגיע (חומקת ברגע האחרון ממיני-ואן). "צאי משם... (מכלית נפט)... אני אתן לך חטיף!" (רכב ספורט. כולם פשוט נטשו את המכוניות שלהם?!)
"מרררר?" אמרה פיג.

"כן! רוצה חטיף? חטיף? חטיף?" זימררתי שוב ושוב כמו ציפור שיר.

פיג עדיין לא זזה, אבל הכביש מולי היה פנוי יחסית. בדיוק פקחתי עין על גורר של סמי-טריילר שעמד רחוק בצד שמאל, כשהבחנתי במשהו זז. המשהו ריחף באוויר מעל הגורר, צלל ונסק לו בעצלתיים, ונראה כמו הר של בועות, בועות סבון אולי. אבל חלקן היה בגודל של כדורי טניס ואחרות בגודל של כדורסל, וכולן היו דבוקות זו לזו בצורת כוכב בגודל של מכונת כביסה. בערך ככה:

הדבר לא זז ברוח אלא עלה וירד קלות כאילו הוא קשור בחוט בלתי נראה לארובה של הסמי-טריילר. וכשהפניתי מבט לארובה ראיתי עוד משהו, או ליתר דיוק עוד מישהו, עומד על הכביש.

"יש שם איש או משהו," אמרתי, לעצמי ולפיג ביחד. האיש, או האישה או מה שזה לא יהיה, לבש בגד בצבע כתום זוהר של שירותי חירום, ואולי גם איזו קסדת פלסטיק שקופה, ואני חשבתי, חליפת קרינה? אבל אז התקרבנו מספיק כדי לראות שזה אחד מהם. בויב.

"אוקיי... אוקיי," לחשתי והפניתי את המכונת הכי ימינה שאפשר בלי לפגוע במעקה.

הבויב שם לב שהתקרבתי והפנה אלי את הגוף המשונה שלו. הקסדה שלו סינוורה בשמש, אבל נדמה לי שהוא הרים יד כשהכף פשוטה קדימה בתנועה שכנראה מוכרת בכל הגלקסיה כסימן "עצור". מצד שני, היה קשה לדעת. הידיים שלהם כאלה קצרות.

לא יכולתי לעצור, אבל יכולתי להוריד רגל מהגז, אז האטתי בהדרגה על שולי הדרך והתפללתי בלב לאלוהים.

עכשיו כבר ממש התקרבנו, מספיק קרוב לראות את סבך

הרגליים המזעזעת שמתחת לגוף הבוב ואת הראש הרחב והשטוח בתוך הקסדה. הוא שוב סימן את התנועה הזאת, הפעם יותר בתקיפות, והיה ברור שמדובר ב"עצור". הרמתי יד בתשובה וחייכתי ונופפתי והמשכתי להביט בכביש. לא רציתי להסתכל עליו יותר, לכן כמעט לא שמתי לב שהיד השנייה שלו ירדה אל צד הגוף ואז עלתה שוב כשהיא מחזיקה משהו. ישר זיהיתי מהטלוויזיה במה מדובר: אחד מכלי הנשק הנוראיים האלה שראינו הרבה כשעוד ניסינו להילחם. אקדחים נוראיים שאפילו לא פולטים רעש או אור. הם סתם מכוונים אותם עליך ופתאום חצי מהגוף שלך חסר וזהו זה.

טוב, מה שכן יכולתי עדיין לעשות זה לתת גז. נשענתי קדימה ולחצתי חזק על הדוושה, והמכונית זינקה קדימה במהירות ממש לא מספיקה, והשתפשפה במעקה בצד הדרך שהעלה ניצוצות כמו זיקוקים של יום העצמאות.

הבוב צעק משהו שלא הצלחתי לשמוע או להבין. זיגגתי ימינה ושמאלה כדי שיהיה לו קשה לכוון והרמתי ראש בדיוק שנייה לפני שהתנגשתי ברכב שטח. כשהצצתי במראה הימנית שלי ראיתי שהיא נתלשה כשהתנגשתי במעקה, לכן הצצתי במראה האחורית וראיתי שחלק גדול מרכב השטח נעלם, כאילו הוא היה גוש גלידה שמישהו הוריד ממנו ביס גדול. ניסיתי להציץ במראה השמאלית אבל גם היא כבר לא היתה. הסתובבתי וראיתי את הבוב נעלם באופק, הרחק מאחורי. הוא לא רדף אחרי.

"וואו, פִּיג", אמרתי בשקט, ופִּיג זחלה החוצה מהחלל שמתחת לדוושת הבלם כאילו לא ממש מזיז לה לכאן או לכאן.

דקה אחר כך עצרתי בצד הכביש ובדקתי את מצב המכונית. האקדח של הבוב הוריד לי את המראה, ובחלון השמאלי-אחורי נוצר חור במקום שבו חדרה הקרן למכונית. כשהסתובבתי ראיתי חור עוד יותר גדול בנקודת היציאה של הקרן בשמשה האחורית. שני החורים היו פשוט מושלמים, כמו בצק שקורץ בחותכן עוגיות.

"אני שונאת אותם," אמרתי. "ממש שונאת אותם. היה לנו מזל גדול, פִּיג."
אבל פִּיג לא שמעה. היא היתה שרועה במושב הנוסע, שקועה בשינה עמוקה.

למה הבוב ירה? לא היה לי מושג – בסך הכול נסעתי לפלורידה כמו שהם רצו. אבל בקילומטר השבעים ושבעה התברר לי למה אני היחידה על הכביש. לא היה כביש. פניתי בעיקול, ופתאום הרכב נתקל במהמורה וקפץ. נזרקתי קדימה וחגורת הבטיחות התהדקה ומשכה אותי לאחור, והצוואר נתפס לי בצורה מכאיבה. פִּיג עפה מהמושב, התעוררה לרגע על רצפת הרכב, ונרדמה בחזרה במקומה החדש. זיגגתי בין גושי אספלט ועקפתי משהו שקשה לכנות אותו בור בדרך, כי הוא היה דומה יותר לבריכת שחייה ריקה. אחרי עיקול נוסף הכביש נעלם לגמרי. המכונית הקטנה שלי החליקה ממדף של כביש סלול ישר לתוך מכתש של אדמה זפת, וסובבתי את ההגה לכל הכיוונים, תוך שאני דורכת על דוושת הבלם בכל כוחי עם שימורי התירס. גלשנו בטלטלה בין סלסולי מתכת שפעם היו מעקה, הידרדרנו במדרון שבצד הדרך, התהפכנו פעמיים, ונעצרנו סופית בחניון של המוֹפּוּ. האוויר מסביב למכונית היה כתום מרוב אבק. לפתי את ההגה כמו גלגל הצלה. פִּיג היתה שרועה על גבה, תקועה בזווית בין השמשה ללוח המחווניים. מבטינו נפגשו והיא נהמה עלי. אז זה ההסבר. אנשים לא נסעו בעצמם כי הבובים הרסו את הכבישים. כל כך מתאים להם. שיחררתי בזהירות את חגורת הבטיחות וכשלתי החוצה. פִּיג יצאה בעקבותי, התמתחה, והתחילה לרדוף אחרי חרק. כמעט הקאתי. אפשר להגיד ככה בחיבור לבית ספר? שהקאתי? כי כשאני אומרת "כמעט" אני בעצם מתכוונת "שוב ושוב."

כשהתכופתי שמתי לב שהתפוצץ לנו צמיג. לא הייתי בטוחה אם יש לי רזרבי, אבל זה לא שינה במיוחד כי אני ממילא לא יודעת להחליף צמיג. בכל מה שקשור לתחזוקת רכב אמא שלי לימדה אותי רק מספר טלפון של גרר להתקשר אליו כשהרכב נתקע.

טוב, הסיכוי היה די קלוש, אבל נראה לי שלא יזיק לנסות להתקשר ל**מישהו**. קרוב לוודאי שלא תהיה תשובה, אבל כבר התרחקנו מהבית יותר מדי בשביל להסתובב בחזרה. פתחתי את תא הכפפות והוצאתי את טלפון החירום שיש עליו רק שעה אחת זמן דיבור והוא **לא משחק**. פתחתי אותו ולחצתי על כפתור ההפעלה, והמכשיר פתאום התעורר לחיים. קולות מוזרים קישקשו זה עם זה מעברו השני של הקו. "אבל אפילו לא חייגתי, מילמלתי, והקולות השתתקו. "הלו?" אמרתי.

הקולות התעוררו שוב לחיים בפעיות וצפצופים, כמו טלה שדורך על ניילון פצפצים. הם התגברו ונשמעו מעוצבנים יותר. לחצתי שוב על כפתור ההפעלה וסגרתי מהר את הטלפון. פתאום הרגשתי שאני מחזיקה ביד חפץ זר ודוחה, אז דחפתי אותו בחזרה לתא הכפפות וכיסיתי אותו במדריך הרכב. מדריך הרכב, חשבתי. אולי שם יהיה כתוב איך מחליפים צמיג. לא. אחר כך. זה יכול לחכות.

התיישבתי. השמיים היו שוב צלולים וכחולים. מרחוק ראיתי עיירה קטנה לא מוכרת. הבניין הגבוה ביותר היה כנסייה ישנה מאבן, שמישהו גילח חתיכה ממגדל הפעמון שלה. לידי ראיתי עמודי טלפון שבורים תלויים כמו בובות-על-חוט נשכחות. ישבתי מספיק זמן.

"אולי נשאר עוד קצת אוכל במו־פו", אמרתי בעליזות לפיג. לטובת הקוראים של כמוסת הזמן, אסביר שמו־פו היה דבר שנקרא "חנות נוחות", כמו במשפט, "המשקאות הקלים ממוקמים במקום נוח ליד הדונאטס וכרטיסי ההגרלה." מי

שרוצה להבין טוב יותר איך הגזע האנושי נכבש בכזאת קלות צריך לחקור את החנויות האלה. כמעט כל מה שיש שם מלא סוכר או גבינה או טיפים לדיאטה.

היה חשוך בפנים, אבל תיארתי לעצמי שככה יהיה. פיג ליוותה אותי אל הדלת, שנפתחה בצלצול, ושתינו נכנסנו לחנות. המדפים היו כמעט ריקים, כנראה נבזזו, ונשארו רק לחם מעופש וחיטיפי בריאות מיוגורט בשם 'חיטיפי נוטרזון' אקסטרים פיטנס-פלוס בתוספת סידן'. מצאתי גם שק וכמה פחיות של מזון לחתולים, שהתאימו לנו יותר. התיישבתי על רצפת הלינולאום הקרה ואכלתי חיטיף בריאות ורוד, ופיג התכבדה בפחית של 'מעדני רב-החובל'.

"לא נראה לי שנצליח להגיע לפלורידה," אמרתי.

"מיאו?"

"פלורידה. לשם אנחנו נוסעות. מדינה גדולה, מלא תפוזים." פיג חזרה לאכול, ואני לקחתי עוד ביס ממה שהתחלתי לחשוך שהיה סתם מחק ענקי.

"אולי נוכל להישאר כאן. אנחנו די רחוקות מהעיר. אולי

הבובים לא ישימו לב."

"מיאו."

"בטח שכן. נוכל למצוא איזה בית לגור בו. או מלון. והעיירה

בטח מלאה קופסאות שימורים."

"מיאו מיאו?"

"בסדר. אם את כזאת חכמה תני לי סיבה אחת למה זה לא

יעבוד."

"מיאו."

"אוי, זה מה שאת תמיד אומרת."

פיג גירגרה והתמקמה לנמנום קטן. נשענתי על הכספומט ועצמתי עיניים מול השמש השוקעת. אני לא זוכרת שנרדמתי, אבל כשהתעוררתי עם כיכר לחם מתחת לראש כבר היה חושך, ושמעתי את פעמון הכניסה מצלצל.

כמעט נחנקתי ומיהרתי להתחבא מתחת למדף. נזכרתי מאוחר מדי בפיג, שלא נראתה בשטח. משהו הסתובב בחנות הנטושה, וצעדיו הידהדו כהלמות תופים.

לך מפה, לך מפה, פיללתי בראשי שוב ושוב, כי הייתי בטוחה שזה בוב. כשהוא טופף לו על פני שורת המדפים שלי הצלחתי לראות את אשכול רגלי הפיל הזעירות שלו, עטויות חליפת גומי בצבע תכלת. בוב. בטח נשלח לתפוס אותי.

ואז נפסקה הלמות התופים וקול צמיגי אינפף, "הו, שלום חתלתול".

פיג.

"איך נכנסת לפנים המוֹפּוֹ?"

שמעתי את פיג מגרגרת בקול, הבוגדת. היא בטח מתחככת בכל אחת משמונה הרגליים שלו.

"מישהו אולי... הכניס אותך לפנימה, הא?"

הלב שלי דפק כאילו עוד רגע פיג תגיד, כן, תשר הכניסה אותי. היא במעבר חמש.

"אולי את להרגיש רעב," אמר הבוב לפיג. "האם תיהני

להצטרף אלי לבקבוקון סירופ נגד שיעול?"

התיפוף התחדש. הם שוב בתנועה. שירבבתי ראש מעבר למדף והספקתי לראות אותם עוברים בדלת שעליה שלט לעובדים בלבד.

נחלצתי מהמדף והתחלתי לרוץ, בלי לחשוב, אל הדלת. כשדחפתי אותה כדי לצאת נשמע צלצול ונזכרתי – אה, כן. הפעמון. מבט זריז אחורה ועפתי משם. דהרתי למכונית, לקחתי את התיק שלי ורצתי לעבר הגדר החיה שהקיפה את מגרש החניה. מצאתי מחסה מאחוריה והצצתי דרך רווח בין העלים, בדיוק בזמן לראות את הבוב מציץ החוצה מהמוֹפּוֹ. הוא, או היא, או מה שזה לא היה, השתחל החוצה מהדלת, הביט לצדדים, וחיפש במגרש החניה את היצור שהיה טיפש מספיק לשכוח שהדלת מצלצלת. הוא הופתע כשהבחין במכונית

שלי, והסתובב לחיך אל פיג. יכולתי לראות אותה דרך הדלת,
כפותיה הקדמיות שעונות על הזכוכית.

"אה, שלום?" צעק הבוב. הוא נשא מבט אל הכביש ההרוס
ושרק דרך האף.

השתדלתי להצטמצם ככל יכולתי, וניסיתי להרגיע את
פעימות הלב שלי ואת הדם השואג באוזני. הבוב טופף לו על
האספלט אל משהו חדש, משהו שלא שמתי לב אליו קודם.

בפינת מגרש החניה עמד משהו פסיכי לגמרי, מין סליל
חוטם ענקי עם קרניים, כולו כחול ועשוי פלסטיק, שריחף
באוויר בערך חמישה־עשר סנטימטר מעל הקרקע.

"אני לא לפגוע בך!" צעק שוב הבוב. "אם תתכבד להיות
אורח שלי, יש מספיק סירופ נגד שיעול וביסקוויטים לתינוקות
בשביל כולם!"

הוא, היא, מה שזה לא יהיה, הושיב את גופו הגוצי על הסליל הענק, ונאחז בשוליו ברגלי הפיל הקטנות שלו. זרועות הצפרדע הזעירות שלו נשלחו לאחוז בקרניים, ובכמה תנועות וסיבובים הדבר המוזר מהפלסטיק התרומם כשלושים סנטימטר באוויר ונסק במעלה גבעת הטרשים והעשבים לכיוון הכביש.

"הלו!" הוא צעק תוך כדי התרחקות. "אין לא לפחד! הבובים כבר לא לאכול יותר אתכם אנשים!"
הטוסטוס המוזר של הבוב נעלם מאחורי הרכס, ואני זינקתי אל החנות – בשביל מה? להביא את פִּיג? היא בטח מעדיפה להישאר עם הבוב. אבל היא הדבר האחרון שנשאר לי, והמכונית לא תיסע עם פנצ'ר בצמיג, והדבר היחיד שעבר לי בראש היה להיעלם בעיירה הקטנה בתקווה שהבובים לא יתאמצו יותר מדי לחפש אותי.

"צריך לזוז, פִּיג," אמרתי כשפרצתי בסערה למוֹדֶפוּ בבטן מצלצלת כמו פעמון דלת עצבני. פִּיג ניסתה לברוח החוצה, בטח למצוא את החייזר, אבל הרמתי אותה בידיים.
"חתולה טיפשה."

דחפתי את המזון לחתולים וחטיפי הבריאות לתיק שלי וטסתי החוצה למכונית. בדיקה אחרונה לוודא שלא שכחתי כלום ואני זזה מכאן. ליד דלת הנוסע נזכרתי בטלפון הנייד והתלבטתי אם לקחת אותו, ואז פתאום עלה לי רעיון זדוני.
פִּיג התפתלה לי בידיים.

"וורוּוּפּפּט," אמרה.
צחקתי. "אל תדאגי. אנחנו לא הולכות לשום מקום. פשוט נצעד לנו לתוך החנות ונחכה שהחבר שלך יחזור."
פִּיג נהמה לעצמה בלחש.

אז בואו אני אספר לכם מה לדעתי קרה בדקות הבאות. נראה לי שהבוב ריחף לו קצת מעל הכביש הישן, כולו טרה־לה־לה, וחשב לעצמו, *אני לממש מקוות שאמצא את תשר או מי שזה*

להיות, אני לאכול אותה או אני להסגיר אותה או אני לשגר אותה לפלורידה או משהו, ואז הבוב בטח עשה חיפוש במו־פו ובטח גם במכונית שלי, ואז הוא חשב, אוי נו, זה בטח להיות רק הדמיון שלי, אין להיות פה ילדה או משהו, אני להיות ממש טיפש, פעויות של כבשה ניילון פצפצים ניילון פצפצים.

ואז הבוב החנה את סליל הקרניים שלו ונכנס בחזרה למו־פו ותהה איפה פיג, וכשהדלת הפסיקה לצלצל הוא שמע משהו. אז הוא בטח חשב, מה זה להיות? והלך לחקור. וכשהוא התקרב למחלקת הקפואים אולי הוא קלט שאלה קולות של בובים אחרים, למרות שהוא כזה טיפש. ופתאום הוא ראה דלת מקפיא פתוחה שלא היתה פתוחה קודם, אז הוא ניגש ישר אליה והציץ פנימה ועשה קול של כבשה. ואולי באותו רגע הוא ראה את כל המדפים של המקפיא על הרצפה ליד הנייד שלי, אבל מאוחר מדי, כי בדיוק באותו רגע בעטתי את הישבן החיזרי שלו לתוך המקפיא והשחלתי מקל של מטאטא בין הידיות כדי שהדלת לא תיפתח.

הבוב קיפץ במקום והסתובב אלי. שמחתי לראות שהוא נראה די מבוהל, או מפוחד. הוא הצמיד את הפרצוף הרחב שלו לזכוכית כדי לראות מי לכד אותו. פצחתי בריקוד ניצחון קטן.

"בשביל מה את לעשות את זה?" שאל. נדמה לי שזה מה שהוא אמר. היה קשה לשמוע דרך הזכוכית. פתאום תהיתי אם ייגמר לו האוויר בסופו של דבר. זה קצת הציק לי, והייתי חייבת להזכיר לעצמי את הנסיבות.

"יופי", לחשתי. "אני מקווה שייגמר לו האוויר." הצטערתי שבאותה הזדמנות הוא לא יקפא שם מקור, אבל לא היה חשמל.

"מה?" אמר הבוב במעומעם. "מה את לומר?" העיניים שלו התרוצצו מצד לצד כמו דגיגונים קטנים, ואצבעות הצפרדע שלו ניסו להיאחז בזכוכית.

"אמרתי שקיבלת מה שמגיע לך! אתם גנבתם את אמא שלי, אז מותר לי לגנוב אחד מכם!"

"מה?"

"גנבתם את אמא שלי!"

"אמאלי?"

"אמא... שלי!"

הבוב כנראה חשב על זה רגע, ואז נדלקו לו העיניים.

"אההה. 'אמא שלי!' הכריז בשמחה. "אז מה בקשר אליה?"

צעקתי ובעטתי בזכוכית.

"אההה." הבוב הינהן כאילו אמרתי משהו חשוב. "אה. אז... אני יכול לבוא לחוצה עכשיו?"

"לא!" צעקתי. "אתה לא יכול לבוא לחוצה. אתה אף פעם לא תוכל יותר לבוא לחוצה!"

נראה שהבוב הופתע באמת לשמוע את זה, וגם נחרד.

"אז... אז... אני להצטרך לירות עם האקדח שלי!"

קפצתי אחורה בידיים מורמות. מרוב התרגשות לא חשבתי על זה. הסתכלתי לאזור שבו אמורים להיות המותניים שלו, אם היו לו מותניים, וקימטתי את המצח.

"אין לך בכלל אקדח!"

"כן! כן!" הוא צעק, והינהן בקדחתנות כאילו הוכחתי איכשהו את הטענה שלו. "אין אקדח! אז אני להצטרך... להצטרך..."

הוא רעד בכל הגוף.

"...לירות קרני לייזר מהעיניים החוצה!"

נפלתי לתוך שורת מדפים. על זה עוד לא שמעתי.

"לירות קרני לייזר?"

"לירות קרני לייזר!"

"אתה יכול לעשות דבר כזה?"

הבוב היסס ועיניו התרוצצו. אחרי כמה שניות הוא השיב,

"כן."

צימצמתי עיניים. "טוב, אם תירה לייזרים מהעיניים, לא תהיה לי ברירה ואיאלץ... **לפוצץ לך את הראש!**"

"אתם בני האדם לא יכולים לפו- "

"אנחנו יכולים! לגמרי יכולים! פשוט אנחנו לא מרבים לעשות את זה. זה נחשב לא מנומס."

הבוב חשב על זה רגע.

"אז... אנחנו להצטרך... שביתת נשק. את לא לפוצץ ראשים, ואני לא לעשות לייזרים קטלניים מהעיניים."

"טוב, הסכמתי. "שביתת נשק."

"שביתת נשק."

כמה רגעים חלפו בדממה מוחלטת.

"אז... אני יכול לבוא לחוצה ע- "

"לא!"

הבוב הצביע מעבר לראש שלי, ונקש באצבעו על הזכוכית.

"אני יכול לתקן למכונית שלך. ראיתי שהיא קלקולה."

שילבתי זרועות. "מה בובים מבינים בתיקון מכוניות?"

הוא נשף בשחצנות. "אני בוב קצין תחזוקה ראשי. אני לדעת לתקן הכול! אני בטוח לדעת לתקן מכונית בני אדמים פרימיטיבית."

לא מצא חן בעיני שהוא יורד על המכונית שלי, אבל היא באמת נזקקה לתיקון.

"איך אני יכולה לדעת שתעשה משהו? אתה בטח תתקשר ישר לחברים שלך שיגרשו אותי לפלורידה."

הבוב קימט את מה שכנראה היה המצח שלו. "את לא לרצות לנסוע לפלורידה? שם אתם כולכם להיות. כל בני האדם להחליט לעבור לפלורידה."

"ממש! לא נראה לי שאנחנו מחליטים כבר שום דבר," אמרתי.

"כן!" השיב הבוב. "פלורידה!"

נאנחתי והתחלתי לצעוד אנה ואנה במעבר. כשהבטתי שוב במקפוא ראיתי שהבוב הרים את הנייד שלי.

"אני יכול להתקשר להם," אמר בפנים חמורות. "אני יכול להתקשר להם ברגע זה."
זה נכון. הוא באמת היה יכול.
הוצאתי את מקל המטאטא מהדלת ופתחתי אותה. הבוב הסתער עלי ומיד התחרטתי על כל הסיפור, אבל אז הבנתי שהוא לא תוקף אותי. זה כנראה היה חיבוק, כי לא עולה לי בראש מילה מתאימה יותר.
"רואה?" הוא אמר. "בוב ובן אדמים יכולים להיות חבר. אני תמיד לומר!"
ליטפתי אותו קצת בחשש.

זה נשמע מטורף, אני יודעת, אבל פתאום יצא שחיפשתי אספקה בעיירה הקטנה בזמן שהבוב עבד על המכונת שלי. נראה לי שבשלב הזה אין צורך לציין שפיג נשארה איתו.
עברתי חמש חנויות נטושות ומצאתי קרקרים, מילקשייקים דיאטטיים, בקבוקי מים, כמה בייגלים ממש קשים, דגני בוקר "סנוקס קריספי-דבש", רסק עגבניות, פסטה יבשה, דלי של משהו בשם דלי! שהגיע עם כפית מצורפת ו'נגיסוני פריטעים שוקוניה דיאט', שהפרו את החוק שקבעתי לי לא לאכול שום דבר שהשם שלו הוא לא מילה אמיתית. הבוב אמר לי איזה דברים הוא אוהב, אז לקחתי גם כמה חבילות סוכריות מנטה לריענון הנשימה, עמילן תירס, שמרים, קוביות ציר מרק, חוט דנטלי בטעם מנטה וניירות למדפסת.

"היי, בוב!" צעקתי כשהגעתי בחזרה ומצאתי אותו מתחת למכונת, דופק שם להנאתו. אולי כדאי שאציין שלמכונת נוספו בינתיים שלוש אנטנות חדשות, והחורים בחלונות נעלמו איכשהו. כל מיני צינורות ושפופרות חיברו כל מיני חלקים ברכב לחלקים אחרים, ונוספו גם כמה דברים שאני נאלצת להגדיר כסנפירים, שנבנו כנראה מחלקי מתכת שהבוב פירק מתוך החנות. על אחד התנוססה תמונה של משקה ברד עם הכיתוב "בָּרְדִיקָלִי!"

ארגז כלים ניצב פתוח וכלים היו מפוזרים בכל מקום, כולם מוזרים למראה.

"זה נראה כמו הרבה עבודה על פנצ'ר אחד," אמרתי.
הבוב הציץ החוצה.
"פנצ'ר?"

לרגע בהיתי בו המומה, ואז הלכתי לצד השני של הרכב. הצמיג עדיין היה מפונצ'ר.

"המכונית, היא לרחף הרבה יותר טוב עכשיו!" הוא הכריז בגאווה.

"לרחף?" השבתי. "לרחף יותר טוב? קודם היא לא ריחפה בכלל!"

"הממ," השפיל הבוב מבט. "בגלל זה הגלגלים כל כך מלוכלכים."

"כנראה."

"אזז, היא להתגלגל?"

"כן, השבתי נחרצות. היא התגלגלה. על הקרקע."
 הבוב הקדיש לכך מחשבה ארוכה.
 "אבל... איך היא להתגלגל עם הצמיג המפונצ'ר הזה?"
 הנחתי את הסל והתיישבתי. "לא משנה," אמרתי.
 "טוב," השיב הבוב. "עכשיו היא לרחף משהו סופני. אני
 להשתמש בחלקים של מתוך הרכב שלי."
 קצת נבהלתי פתאום מאיך שהוא אמר "משהו סופני." זה
 היה סלנג. לא ציפיתי ממנו לדבר ככה. ואפילו לא סלנג פופולרי.
 אף אחד כבר לא משתמש בזה יותר. אף אחד חוץ מאמא שלי
 ולפעמים גם אני. כנראה זה הזכיר לי את אמא שלי, וכנראה זה
 קצת הרגיז אותי.
 "תאכל את החוט הדנטלי שלך, בוב," אמרתי ובעטתי את
 הסל לכיוונו. נראה שהוא לא התרגש מהעניין ועשה כדברי,
 שואב את החוט כמו ספגטי.
 "את לא לומר את זה נכון," אמר כשסיים.
 "לומר מה?"
 "'בוב.' איך שאת לומר את זה, זה קצר מדי. את להצטרך
 להאריך את הצליל, כמו נשימה ארוכה. 'בוב-אוי-בוב.'"

ג'יי-אן בובק את המצחקה

אחרי דקה הצלחתי להתגבר על הכעס וניסיתי.

"בוֹ-וּב."

"לא. בּוֹ-אוּ-וּב."

"בּוֹ-אוּ-אוּ-אוּ-וּב."

הבּוֹב עיקם פרצוף. "עכשיו את להישמע כמו כבשה."
הנדתי בראשי. "טוב. אז מה השם שלך? אני אקרא לך
בשם."

"אה, לא," השיב הבּוֹב. "בשביל ילדת אנוש לבטא נכון את
השם שלי את להצטרך להצמיח שני ראשים. אבל בתור שם
אנושי אני לבחור 'ג'יי-לו'."

התאפקתי לא לצחוק. "ג'יי-לו? השם שלך בכדור הארץ הוא
ג'יי-לו?"

"אָה-אָה," תיקן ג'יי-לו. "לא 'כדור הארץ'. 'סמקיה'."

"מה זאת אומרת 'סמקיה'?"

"זה מה שקראנו לכוכב הזה. סמקיה. כמחווה למנהיגנו,
קפטן סמק הגדול."

"רגע," ניענעתי בראשי. "חכה שנייה. אתם לא יכולים לתת

לכוכב שם חדש."

"מי שלגלות מקומות יכול לתת להם שמות."

"אבל קוראים לו כדור הארץ. תמיד קראו לו כדור הארץ."

ג'יי-לו חיך בהתנשאות. התחשק לי להרביץ לו.

"אתם בני האדם חיים יותר מדי בזמן העבר. אנחנו לנחות

בסמקיה לפני הרבה זמן."

"הגעתם בחג המולד האחרון!"

"אָה-אָה. לא חג המולד. 'יום סמק הגדול'."

"יום סמק הגדול?"

"יום סמק הגדול."

אז ככה למדתי מה המשמעות של יום סמק הגדול. בּוֹב אחד
בשם ג'יי-לו סיפר לי. הבּוֹבים לא אהבו שאנחנו חוגגים את

החגים שלנו, אז הם קבעו חדשים במקומם. במקום חג המולד
קבעו יום לכבוד קפטן סמק, המנהיג שלהם, שגילה לבובים את
עולם הבית החדש שלהם, כלומר כדור הארץ, כלומר סמקיה.
לא משנה. הסוף.